

'Bij de eerste afdaling dacht ik:

hier kun je helemaal

niet fietsen, wat een onzin!'

TEKST: ANJA JANSSEN / FOTO: ILONA KAMPS

Naam:
Hans Smid

Leeftijd:
51 jaar

Fietst:
5000 km/jaar
(MTB)

Beroep:
onderzoeker
insectenkunde

Woonplaats:
Wageningen

Lezer sinds:
1984

Hoe het begon "Toen ik vijftien was, was ik nogal vaak ziek - bronchitis en zo. En ik had ergens gelezen dat Gerrie Knetemann dat ook had gehad, maar dat hij er met heel veel trainen overheen was gekomen. Dat ga ik ook doen, dacht ik toen. Ik woonde in Den Haag en ben eerst op een sportfietsje in de duinen gaan rijden. Daarna heb ik een racefiets gekocht bij Gerrit Bontekoe - een beroemde winkel in Den Haag. Ik heb zo twee jaar getraind en dan raak je onderweg wel eens aan de praat met mensen. Die zeiden: kom

eens kijken bij De Spartaan, de wielervereniging in Rijswijk. Zo ben ik met wedstrijdfietsen begonnen; ik was nog net junior. Ik heb daarna nog een jaartje bij de liefhebbers gereden en vervolgens drie jaar bij de amateurs. Nog steeds had ik wat last van mijn ademhalingsproblemen, maar ik was al veel sterker geworden."

Knalrode DAF "Rondjes rond de kerk waren helemaal niet mijn ding, maar in België had je leuke wedstrijden: omlopen van 10 kilometer, of ritten in lijn met veertig, vijftig deelnemers. En zodra het bergachtig was, kon ik wél

meekomen. Ik vond het geweldig! In het weekend reden we met een knalrode, oude DAF 55 naar België: met z'n vieren in de auto en vier fietsen op het dak. We kampeerden in de buurt en leefden op macaroni met plakken kaas, want als studenten hadden we weinig geld. Wie bij de eerste twintig reed, deed het prijzengeld in de pot voor benzine en campingkosten."

Doodene "Tegenwoordig is mountainbiken dé sport voor mij. De afwisseling, de sfeer van de natuur, het licht door de bomen, nauwelijks verkeer: dat geeft rust. Via een paar collega's ben ik ermee begonnen. Ik had wel al langer een mountainbike, maar het had me nooit erg aangesproken. We woonden eerst in Tiel en vanaf daar kon het niet goed. Ook vond ik het doodeng in het begin: dat technische lag me helemaal niet. Op een gegeven moment besloten we met die groep collega's om de Transalp te gaan doen. Bij de eerste afdaling dacht ik: hier kan je helemaal niet fietsen, wat een onzin! Maar anderen doen het ook, dus dan stap je toch maar op. Je moet je angst aan de kant zetten. Die Transalp was een unieke ervaring - behoorlijk uit mijn comfort zone, maar fantastisch om te doen."

Stanmen "Dit jaar train ik voor de Duchenne Heroes: vanuit Duitsland via de Eifel zeven dagen lang 100 kilometer per dag biken. Ik rijd in het team Stanmen, opgericht door twee vaders van jongetjes met de dodelijke spierziekte Duchenne die allebei Stan heten. Je moet allemaal 2500 euro ophalen om je ticket te verdienen. Dit geld gaat naar het onderzoek aan Duchenne. Bij de finish van de afgelopen editie in Nijmegen zijn we al gaan kijken, en dan breekt je hart. Verschrikkelijk als je ziet wat het perspectief is, want al die jongetjes met Duchenne zijn er dan ook. De twee Stans liepen nog vrolijk rond te huppelen, maar de oudere jongens zitten allemaal al in een rolstoel. Voor hen is het een race tegen de klok."